

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre..... 5 frt — kr.
Fél évre..... 2 frt 50 kr.
Negyedévre..... 1 frt 25 kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Bérmentetlen leveleket el nem fogadunk.

Hirdetések és nyilttéri közlemények jutányos árszámítás mellett a lap kiadó-hivatala által vétetnek föl.

UJPEST.

Társadalmi hetilap.

Megjelen minden vasárnap.

SZERKESZTŐSÉG

és
KIADÓHIVATAL,

hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési pénzek és hirdetések küldendők

UJPEST,
Sándor-utca 3. szám.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Nyilt rablás.

Nincs az a lelketlen emberek által elkövethető elvetemedett rút gazság, — nincs az a gonosz lelkek által mivelhető szégyenletes gyalázatos bűn, — a mire mi a poklok ördögénél is kegyetlenebb s irgalmatlanabb, az erkölcstelenség s corruptionnak büzös ronda posványában nyakig már elmerült, a vácsi és illavai fegyházak kacsingató hivatására, farkasszemű néző zsidó és elzsidósodott előjáróságunkat képesnek nem tartanánk.

Minden ki és elgondolható sikkasztást, tolvajlást és rablást már elkövetett, egy hosszú évtized szégyenletes ocsmány bűneinek szennyétől lelkiismeretükön tapadó előjáróságunktól kitelhetőnek tartottunk ugyan minden garázdák, utonállók és haramiák által csak véghez viendő embertelen cselekedetet, — de azt azért mégsem hittük volna soha, ha önmagunk lelki és testi szemünkkel meg nem győződünk, hogy míg az erdőben tanyázó utonállók és haramiák a fegyvert fogó kezükbe és öldöklő gyilkot tartogató markukba eső áldozatokat rejtek leshelyből, a titoknak sötét sűrű örve és a felismerhetlenség árca alatt fosztják ki és csak így osztzkodva, prédájukkal egy vármegyével tovább állanak, — addig a mi, kezükben tollat fogó es markukban törvénykönyvet tartogató előjáróságunknak haramiái, átarca nélkül, nyiltan és szabadon üzik rablási mesterségüket és az ejtett zsákmányukkal a helyett hogy elhuzódnának, — a világ és az emberek szeme láttára, a község háznak nevezett bünbarlangban megosztzkodva, nyugodtan és zavartalanul, hatósági üldözés nélkül, élvezik családjuk körében a szalonoknak elkeresztelt odúikban, az osztályrészekre esett r: bolt prédát.

Hallatlan és hihetetlen volna előttünk is, ha ama nyilt és szabad vakmerő rablásról önmagunk világos, minden kétséget és tévedést kizáró bizonyítékot nem szereztünk volna, melyet a talmud szellemében Siera Ignác gyilkos milliomas szeszgyáros és zsidó konzortái által felnevelt és dreszirozott, a „Sulchanaruch“ tanainak hadása alatt a legelvetemedettebb gaz és gonoszságokat mesterségként üzni már mindennapi kenyerükké vált előjáróságunknak tagjai, elkövetni, nem félve sem isten büntetésétől, sem az emberek boszujától vissza nem riadnak.

De hát mondjuk csak el, a vérfagyasztó rablásoknak ezen megbotránkozást s elkésredést, félelmet mint — feltűnést okozó, hallatlan mivelési módjának, undorító mibenlétét.

E napokban benyt hozzánk egy a terhes munka fáradalmaiban már testileg megtört és lelkileg meggörnyedt, község szorgalmas és takarékosnak ismert, szegény, német ajku, egy magyar szót sem értő, ipa-

ros polgár és elpanaszolja, hogy rajta 43 frt 91 kr. adót követelnek, pedig ő mindenkor a legpontosabb adófizető volt, nem emlékezve, hogy valaha egy krajczár hátralékban lett volna, sőt mint mondja — a lefolyt évben mint az idén is, már jóval több adót fizetett mint az előző években, így nem lehetséges, hogy tartozzék, és legfeljebb csak tévedés foroghat kérdésben; tehát kéri, hogy egyrészt adjunk neki tanácsot, valjon mi tévő legyen, másrészt pedig, hogy nézzük adókönyvecskéjét át, valjon igazán tartozik-e annyival, a mennyit tőle követelnek. — Átnézve az adókönyvecskét és ime minő borzalmas hajmeresztő látvány tárul szemünk elé. — Az 1882-ik évi lap szabályosan lezárva, 2-91 mutat ki a hátraléki rovatban, míg a hátralék átvitele az 1883-ik évi lapon 63 frt 91 krral van kitüntetve. Tisztában lévén immár a tévedéssel, polgártársunkat utasítottuk, hogy menjen a község házára és utaljon a felfedezett tévedésre és akkor ügye nemcsak rendben lesz, de a mennyiben ezen 63 frt 91 kr. hátralékra 20 frtot fizetett is már, a tulajdonképeni 2 frt 91 krnyi hátralék lerovásával, 17 frt 09 kr visszkövetelést is támaszthat. — Polgártársunk az információval nagy örömmel elmenve, csakhamar ismét izgatottan visszajön azzal, hogy a dolognak előadása és az adókönyvecskék megvizsgálása után őt a község házból brutális erőszakkal kidobták.

Ez a puszta szárazon és röviden leírt tény.

Tehát nem volt tévedés a 2-91 kr. helyett átvitt 63-91 kr, hanem célzatosan és öntudatosan elkövetett hivatalos bűn-mivelet. Ime, hát mi ez? nem a legelvetemedettebb és legmerészebb nyilt rablás, melyet csak a legelfajultabb kapczabetyárok és lókötköknél is gonoszabb zsványok képesek a mi község házunknál mivelni.

És te szegény nyomorult a mindennapi kenyered megszerzéseért magadat agyon sanyargató polgár! ha összekulcsolt kezeddel és könnyekbe lábadt szemekkel izzó hőségben teljesített terhes munkád után, időt vesztesz magadnak és átnézve adókönyvecskédet, hasonló tévedéseket (!) fogsz abban fellelni, huzódj félre, ne szólj semmit, fojtsd gondolatodat is magadban el, nehogy eszedbe jusson a talált tévedést a község házában megmutatni, mert a tévedés azért tévedés marad ám — de megjárhatod, hogy a miért a tévedésre rájönni merészeltél — a legdurvábban kilökvé léssz és inzultálva kiméltlenül úgy, mint azt csak kifosztásodat célzó és törekvő a prédára leskelődő rablótól elvárhatod.

Oh isten! hát nem elég, hogy az adók terhe vállainkra úgy nehezédvék, hogy azok sulya alatt majd összeroskadunk, — nem elég, hogy kötelczettsegeink állam és társadalom iránt oly áldozatokat követelnek tőlünk, mi-

szert azok megrázkódtatásunk nélkül elviselhetetlenekké váltak, — nem elég, hogy az anyagilag elhatalmaskodott zsidóságnak polyp karjai közt a bizonytalanságnak és a tengődő és kétséges megélhetések jövője vár reánk — de még ily kizsároltatásnak ily nyilt és szabad megraboltatásnak legyünk kitéve? Magyarok irgalmas és kegyelmes istene légy könyörületes népe len!...

Igazán szomorú világosságba helyezi ezen nyilt rablásoknak mivelése polgárságunknak szellemi képességét; a folyton haladó európai kultúrával homlokegyenest ellenkeznek ezen jóllehet csak még a barbár népeknél uralgó gyarló és szégyenletes viszonyok. Tudatlanságunkra, bárgyuságunkra vezethetők csak vissza.

És amint mi ezt konzedálni kénytelenek vagyunk, azon kérdés előtt nem zárkozhatunk már el, hogy im mégis ki a bűnös, mi-e, kik lelkileg és szellemileg oly szegények vagyunk, vagy azok-e, kik gyengeségünket és jóhiszeműségünket kiaknázva, velünk mint rabló zsákmánnyal elbánnak....

Ébredjete tehát méla csatortokban a szendergő álomnak eddig élt polgárok fel, — a megromlások és elpusztulások fenyegető veszélye hiv benneteket a közönyből a gondolkodás és tettnek eddig előttetek ismeretlen talajára lépni. Kényelmes lesz a talaj lábatok alatt, mert a népjognak örököző csírái is abban tenyésznek, — édes lesz az abban nektek termő gyümölcs, mert az igazságnak elvetett magvai teremnek benne. Hiszen rablótámadások ellen melyeknek minden lépten nyomon kitéve vagytok csak fegyverrel lehet védekezni, — a legdicsőbb és leghatalmasabb fegyver pedig a nép kezében a törvénykönyv.

Lám, más községekben az öntudattal és önértettel bíró polgárság az ilyen zsidók hatalmi szolgálatában elkorcsosodott és elfajult gonosz hivatalnokoknak uti laput köténének a talpukra és doronggal és bunkókkal addig kergetnék őket, míg a futásban gyalázatos bűnös lelküket ki nem adnák; — nektek ezen drasztikus eszközhöz folyamodni nincs szükségetek, mert azon perczen a melyben a nemes ambíció és a szilárd akarat, a jognak és igazságnak érvényt szerezni felébred bennetek, — a mostan kiszipolyzott véreteken táplálkozó és rablással foglalkozó dús fizetéseket huzó hivatalnokaitok békókba verve megsemmisülésüknek néznek elébe.

Komoly mozgalmat várunk, amely Ujpest polgáraihoz méltó, — tetteket követelünk, melyek józan polgároktól elvárhatók. — Tehát fel! hadd konduljon meg az előjáróságnak hívott haramia csapat felett a becsstelen halálnak vészharangja.

Szterényi Bertalan.

Ügyetlen kézmosás.

Medveczky György, Rákospalotai jegyző ur következő levelet intézte hozzánk, mely szóról szóra s betűről betűre így hangzik:

T. szerkesztő ur!

Az „Ujpest“ című lapjának 3. számában „különfélék“ rovatában egy közlemény jelent meg ezen czímmel: „a rákospalotai kényúr“, mellyel nevémet hozza kapcsolatban.

Nem tudom, ki jogosította fel a közlemény íróját arra, hogy a tényállás kiderítése nélkül, a becsület szentélyéhez nyulva, egyszerre lecsap mint a haragos mennykő, s személyemet illetőleg sértő és illetlen kifejezéseket használhasson!

Áttérve a közlemény tartalmára; mindenekelőtt megjegyezni kívánom, hogy én az „Ujpest“ című hetilappal legkevésbé foglalkozom; mert ez leginkább helyi érdekű lap, engem nem érdekelhet, amint a közlemény maga is mondja: „és az Ujpest szálka a községünk felett uralkodóknak szemében“.

Másodsor, nagyon jól tudom, hogy hírlapot árusítani szabad, de a zsidó legény nem mondta, hogy lapot árul, azt pedig csak meg fogja engedni a közlemény írója miként lázító nyomtatványokkal nem szabad házalni, melyeknek megakadályozására felsőbb helyről lettem én és a bíró utasítva.

Ami a közlemény következő részeit illeti, azokra röviden csak annyit, hogy én jogtudományban veteledni senkivel sem akarok, s amit abból tudok, azzal kérkedni valóban pöffeszkedés és felfuvalkodás lenne. Ezt soha sem tettem s nem is teszem, mert én az egyszerűség embere vagyok. Én soha semmivel sem dicselkedtem. Amit tanulmányaim folytán tudok, azt nem szereztem sem a piacon sem a kaptafánál.

Hogy pedig pályát eltévesztett egyén vagyok-e? azt nem képes a közlemény írója megbírálni!

Együttal én is figyelmeztetem a közlemény íróját, ne bántsa multamat, mert az szeplőtelen! szép multam emelt életemben mindenkoron azon „méltóságos jegyzői állásra“, melyen már 18 év óta működök „magas“ személyem.

Végre tanulja meg a közlemény írója, miként a bíró és jegyző nem egymás alá, hanem egymás mellé rendelt hivatalnok, s így a bíróhoz intézett kérelme nevétséges, mert a jegyző nem a bíró jegyzője, hanem a község jegyzője és nem áll a bíró rendelkezése alatt; mert ha a jegyző kicsap a hámból (elég meggondolatlan kifejezés) annak felsőbb hatósága van, nem pedig a község bíró. Lásd az 1871. XVIII. t. cz. 91 és 92. §§.

Ezen válaszomat az igazság és méltányosság szempontjából kérem lapjába szóról szóra felvenni; egyidejűleg kijelentem, hogy én ezzel az ügyet befejezettnek tekintem.

Medveczky György,
községi jegyző.

AZ „UJPEST“ TÁRCZÁJA.

Egy kóser ludmáj végzete.

Igaz történet.

Kis szobámnak ablakánál állva néztem a lenyugvó nap utolsó arany sugarait: midőn egyszerre a következő szeráf-hangok vonták magukra figyelmemet.

— Nüh! szomszédasszony mit főzi magamáma? Én süthöm egy lodmáj.

— Ptu! énn em venném athul a phiszkhos Weichselbaumnéthul!

— MÉR Ő PHISZKHOS? mer van nekhi tizenkét jerek? s azokat megmossa minden év kétszer? aztán az ő khezén nőli magát a retteg? Mi khüzüm hozzá?! az ő lodmáj azhér thiszta.

Ily udvarias diskurzusba elegyedett az én két zsidó szomszédasszonyom, mire oda ér hozzájuk egy batyus zsidó, hangos „handlét“ kiálltva.

— Hallja csak Füchslman (ez a handlét dicső nevé) ismeri magha Weichselbaum?

— Hojdne ismerem, hisz vadjok vele pher-thü! — S ezzel felkapta rőt szakállal fedett állát és ételmaradékkal bemooskolt szakálából akaratlanul egy pár hulladékot verve le, melynek foghagyma illata még nyitott ablakomon is becsapott.

— Igaz, (folytatódik az udvarlás) hogy a lodmáj nekhi phiszkhos?

Nehogy a jegyző ur azon boldogító hitben éljen, hogy jóllehet három napig rágott jeles (!) tollából oly ügyes válasz került ki, hogy ahhoz többé szó nemis férhet, — nehogy a jegyző ur a tollharczban felettünk aratott diadalának ünnepeit tovább űlhesse, hogy remek (!) irálya mellett az „Ujpest“ szerkesztőségének, — czélzásaival használt saját szavaival élve — a piacon és kaptafánál elsajátított irálya eltörpül, — nehogy a jegyző urban a meggyőződés testté váljon, hogy az ő alapos iskolai tanulmányozásban gyökerező bölcsességét, piacon meghurczolni és kaptafán elütni nem lehet, — válaszáat, bár nem is szívesen, de viszontválaszra méltatjuk és hogy általa könnyebben megértessünk, — mert irálya után itélve erre tekintettel lennünk kell, — követve a sorrendet, szorosán az ő válaszához tartjuk magunkat.

A jegyző ur, — és ez igazán érdekes — már a bekezdésben is tudatlanságával önnön maga foglalkozva azt mondja, hogy „nem tudja“, ki jogosította fel a közlemény íróját, hogy az ő személyével foglalkozzék. Hát mi a jegyző urat, tudatlanságának — vagy ha úgy jobban tetszik nem tudásának — labirintusából kivezetendő, az Ariadne fonalat következőkből sodorjuk. Az alkotmányos jog és törvényben biztosított szabadság gondolatainkat szavakkal, írásban és nyomtatványban kifejezni, jogosította fel e — jegyző ur szerint a piacon és a kaptafánál ismereteit szerzett — lapoknak szerkesztőjét, hogy az ő személyével is foglalkozzék; és ha annak a „lecsapó haragos mennykőhöz“ hasonlított gondolat kinyilvánítása, általa sérelmesnek találtattak, — pedig sértő szándéka nem volt, minthogy a közleményben egyenes sértés nincs is, — akkor „tanulmányai folytán“ tudnia kellene jegyző urnak azt is, hogy a törvény a sérelmekért, ha azok keresztetnek megtorlást is biztosít.

Hogy a jegyző ur az „Ujpesttel“ nem foglalkozik, azt igen okosan teszi és azzal mi vajmi keveset törődünk, mert van az „Ujpest“ nek oly nagyszámú, értelmes és derék magyar olvasó közönsége, hogy az ő személye mint magyar, ezek mellett elenyészik, semmivé vál; különben tudja meg, nemis olyan zsidó és hatalmi kegyek után hajhászók részére írjuk lapunkat, mint ő. — Azonban mindez még azt nem zárja ki, hogy mi az ő hivatalos személyével ne foglalkozzunk, midőn azt a közérdek megköveteli; mert tévedésben van ám a jegyző ur, ha azt hiszi, hogy az „Ujpest“ nek csak helyi érdekű jellege van, felkarolja az nemesak Rákospalota községnek, de az egész országnak is érdekeit, ha a szükség azt úgy megkívánja.

A jegyző ur állítólag azt hitte, hogy az az általa zsidó legénynek nevezett, becsületen

— Wie haiszt? khi mond aztat?

— Én mondok minthég és minthég! — s piszoktól kirepedezett kezeit a csipőjére téve, hetykén a handlét elé áll. Ki e két piszkos alakot egymással így szemben látja: Augiás istállójának belső falait véli előtte szemlélni.

— Hogy mer maga az mondani, — kérdé a handlét letéve batyuját vállairól.

— Mer ű phiszkos, — volt rá a felelet.

— Maga phiszkhosabb, füle olejan mint a földh... haja mint a thüvis, ... — s hihetőleg hű arczképet festett volna az egyszerre a festészetnél magasabb foglalkozásu felbőszült handlét, ha ép eltátott szájába be nem repül a zsidó asszony szájából valami fehéres folyadék s ez jel volt a zsidók hatalmas harci virtusának megkezdésére, lévén ezen dicső hadakozásnak neve a ... köpködés. Egy perc, s a handlétnek évek óta vizet nem érintett arca egyszerre tisztá lett és az asszony arczán is olvadásnak indult az összegyűlt piszok. Így, csupán udvariaságból, egymást foghagyma illatu szájjalálékkal szépen megtisztelve, állták ki a harczt s ha majd letörlik arczokról a ragaszos folyadékot, ... ember legyen a ki rájok ismer!

— Mit thettek magokh! — szólalt meg a harc szótlan szemlélője, — nem voltha mogáth érthemes. (No én már ellenkező véleményben vagyok s merem állítani, hogy az ő májon hizott képét se volna kár ily egyszerű zuhanynak aláfogni.)

— MÉR mond ű nekhem, hodj én vadjok

keresztény ember, lázító röpiratokat kínálgat áruba és nem hírlapot; engedjen meg jegyző ur, de az oly valótlanág, melyet jóllehet szolgabírójától és annak alter egojától a segéd-szolgabírótól tanulhatott meg. Hisz a legény, magának a jegyző urnak is megvételtre ajánlta a lapot, — a jegyző ur azt kezébe is vette, és „tanulmányai folytán“ tudhatta s láthatta, hogy az nem lázító röpirata szerkesztőnek, hanem általa is beismert elárusítani engedélyezett hírlap. Tehát miért parancsolta őt mégis a községből ki és elzáratási fenyegetéssel miétt tiltotta meg neki szigoruan a további árulást? — De feltéve, hogy igaz volna miszerint még „tanulmányai“ dacára lázító nyomtatványoknak nézte a jegyző ur a hírlapokat, hát minő jogon akadályozta meg azoknak pénzért való terjesztését? — A szolgabírónak parancsára?! — Ugyan ne legyen olyan képzelődő jegyző ur, hogy mi bennünk csizmadiát foghat és oly naiv hívőre akad nálunk, miszerint mi azt első szavára elhigyük. — Azt tanácsoljuk a szolgabírói törvénytelen parancsoknak oly feltétlenül engedelmességedő jegyző urnak, hogy a jövőben ne akarjon ő soha zsidóbb lenni a zsidónál, ne akarjon ő soha az államrend fenntartása körül nagyobb buzgalmat és tevékenységet kifejezni, mint maga, az arra hivatott korona ügyész ur; ha az állami főügyészség nem declarálta szerkesztőnk által irt ama több rendbeli röpiratokat melyeket ő elárusítani megakadályozni akart, lázító nyomtatványoknak, akkor biztos lehet benne a jegyző ur, hogy azok lázítók nemis voltak. Hogy kényelmetlenek lehettek és sem a zsidók sem a zsidók kedvében járn szerezőknek nem voltak szájj szerint írva, azt tudjuk, azt elismerjük, — de az nem elég ok ám még jegyző uram, hogy azok „tanulmányai folytán“ lázítóknak tartassanak és mint olyanokkal ön kénye kedve szerint eibánhasson.

A piacon és a kaptafánál nagy figyelemmel olvastuk egykoron, halhatatlan nagy Széchenyinknek az „Önismeret“ című művét, melyet kétségkívül „tanulmányai folytán“ jegyző ur is ismerni fog. Széchenyi abban többek között azt mordja, hogy a legkevésbé ember működik a rendeltetéstől neki szánt életpályán. Szerinte ugyan sok csizmadia és földmívelő van, kik ha annyit tanulmányoznak, mint például a jegyző ur, kitűnő szellemi munkások lettek volna, — és viszont igen sok szellemi munkás van, kikből sokkal jobb csizmadiák és földmivesek váltak volna, mint minő szellemi munkások ők. Mi is a piacon és a kaptafánál szerzett tapasztalatunknál fogva, igen helyesnek, az életből hűen kivett tanulmányozásnak találjuk nagy Széchenyinknek eme bölcsességét és ebből kiindulva irtuk és állítjuk még tovább

egy phiszkhos? adja nekhem egy thükhör, majd mondok én khi phiszkhos!

A handlét letörölve arczáról az utolsó csep megtisztító váladékot, mely őt köpőládává avangiroztatta, s nem a leghizelgőbb köszönetnyilvánításával adta tudtul ellenfelének ezen megtiszteltetését.

Mig ezek az udvaron történtek, bevetődött a zsidó asszony konyhájába egy kiéhezett kutya s az már nem kérdezte, hogy milyen volt az elárusítója, hanem mohón hozzáfogott a ludmájhoz, sőt még reá a lábast is kinyalta, a melyen az ételmaradékok ép oly vastagon voltak felhalmozódva, mint asszonya bájos testén a piszok; megköszönvén a szives vendéglátást az ajtófelének, anélkül, hogy az udvaron levő udvarias discursusban állókat figyelemre is méltatta volna, eltávozott. De meglátta ám a kutyát a zsidó asszony s minthogy felébredt benne nemének gyanakodó természetete, rémült arccal konyhája felé irányítá lépteit s midőn kinyalt lábásán akadt meg sovár tekintete, elkékült szájjnyílásáról itélve nem tudom, hogy a kinyalt lábast vagy a ludmáját sajnálja-e jobban.

— Aj vajgeschrien! — kiált — megette a khotya a májam!

A kint lévők pedig hallván ezen rémületes hírladást, jónak látták az udvart megmérni a kapuig, nehogy a szomszédasszonyuk keserében ép oly zuhanynak vessen alá újra ragaszos arczukat, mint a minővel már egymást kölcsönösen megtisztelték. Leonidas.

is, hogy jegyző ur pályáját eltévesztette. Már pedig, hogy mi másként vélekedünk jegyző ur felül, azt megakadályozni semmi hatalom segítségével nem lesz képes. És hogy ítéletünkben igazságosak vagyunk-e, az jegyző urra, ha szerénytelen lenni nem akar, már nem tartozhat, arról csak a rákos-palotai közvélemény mondhat másodfoku bírálatot, — az a közvélemény, mely szellemi képzettségénél fogva, jegyző urnak „tudományai fojtán” nyert képességét, sine ira et studio megítélni képes.

Múltját, ha az igazán oly szeplőtelen, mint azt jegyző ur oda állítja, isten ments, — nem bántjuk. Mi a becsületesség sérthetetlen szentélyének sokkal lelkiismeretesebb őrei vagyunk, semhogy mi magunk az emberi legnagyobb és legértékesebb kincsén a becsületen, ok nélkül roszakaratulag csorbát ejtsünk. Jegyző urnak becsülete mindaddig előttünk moosoktalan és az is marad mindaddig, míg a becsületesség arany utjáról lenem tér; de csak egy lépés a lejtőről le — és a haragos mennykő-kint lecsapó „Ujpest” Rákospalotáról is áldozatát követelni fogja.

Felvilágosítjuk még jegyző urat, hogy a piacon és a kaptafánál azt is megtanulni volt alkalmunk, hogy a jegyző és bíró egymás mellé rendelt községi hivatalnokok és tudjuk igen jól, miszerint a jegyző nem alárendeltje a bírónak. És ha Rákospalotának nagyjedemű, pártatlan községi bíráját Tóth István urat mégis a jegyző ur szerint elég meggondolatlanul felkértük arra, ami őt annyira boszankodva bántja és amit ő annyira aprehenzióval roszszal tölünk, azt csupán az általunk nagyrabecsült és tisztelt bíró urnak és a községnek jó reputációja érdekében tettük, nehogy a jegyző ur elkapatva „tanulmányai” által, még a bíró urnak jóakaró utmutató figyelmességére és a törvények felől adandó felvilágosítására, reá és a vele azonosított rendes és példás községre, tudatlanságából eredő roszakaratával szégyent és gyalázatot hártson.

Végül pedig még egy kérdést intézhetnénk a jegyző urhoz, ha a kérdéssel tisztában nem volnánk. Az egész cikkre kiterjeszkedett és reflectált a jegyző ur, így feltesszük, hogy figyelmét semmi az abban foglaltakból el nem került. Hát hogy és mint értsük és minő okra vezessük azt vissza, hogy a cikkben foglalt legvalószínűbb feltevésünket, a pálinkás és rongyos zsidó Schossberger és konzortáira vonatkozólag, következetesen és bölcsen agyon hallgatni tanácsosnak tartotta.

De hát tudja meg a jegyző ur, hogy azért bölcs hallgatása elég felelet, hogy meg tudjuk ürességtől kongó fejéből, minő választ kellett volna ezen feltevésünkre magas (!) irodalmi színvonalon álló tollával adnia. Csak tartsa im hát a jegyző ur komisz dög zsidait továbbra is „nobántsd” virágok gyanánt melegítő üvegházában, — csak terjesse ki továbbra is hatalmas védszárnyait reájuk, nehogy őket a jog és igazságnak éles szellője érhesse, — irántuk viseltető majomszeretetében, ölelgesse s csókolgassa csak még tovább őket, — növeszen magának pájeszt, öltösn magára kaftánt, kövesse őket a zsinagógába, legyen velük rokon, testvér, barát, — nőjön velük össze egy testté, forassza csak magyar szívet is az ő érzés nélküli, kegyetlen, bübös szívűkhöz, — majd elérkezik az idő, midőn a nemzetel számon kéri még ezt tőle Rákospalotának keresztény polgársága.

Még elérkezik az idő, csak türelem.

Azonban addig is arra figyelmeztetjük a jegyző urat és azt megszívlelni melegen ajánljuk neki, hogy bárha ő zsidáival zavartalan boldogságban és látszólagos elégedettségben éli világát, azért a jövőben, ha nekünk vagy másoknak ellene felhozott vádakra felelni a kényszer soritja, legyen ovatosabb s ügyesebb és ne mossa kezeit jóllehet a pálinkás Schossberger barátjának protekciója révén a helybeli gyilkos milliomos Stern Ignácznak szeszgyárából marháinak hizlalására ingyenbe kapott moslékában, hanem vegyen keze mosásához a tiszta lelkiismeret forrásából fakadó kristály tiszta vizet.

Csendélet Ujpesten.

F. hó 22-én reggel 7 órakor Pestre menendők voltunk midőn — az ujpesti község háza előtt elhaladva, az udvaron belől iszonyu dulakodás és segély kiáltás hallatszott, mire az udvar kerítésére felkapaszkodva, az udvarba betekintettünk. Azon kép, mely itt szemünk elé tárult vérlázító vala s még most is áll e sorok írójának vére ereiben, ha az ott történetekre vissza gondol.

Ujpest „bölcse bírása” Uhlarik Károly ugyanis azon rendeletet bocsátotta ki, hogy a tehenészeknek éjféli utáni 2 óra előtt moslékért a Stern-féle szeszgyárba menniök nem szabad, s az ezen rendelet ellen vétők, kocsi és szekérrel együtt a község háza udvarába kísérendők.

E bölcs rendeletből kifolyólag f. hó 22-én hajnalban több (körülbelül 6—8) tehenész lett ily módon a község szolgáló által a község háza udvarába kísérve. — Most már eltekintve attól, hogy ezen földhöz tapadt szegény becsületes keresztény, adót fizető polgárok e nap reggelén tehenéiket nem etethették és drága idejüket ott kellett elpocsékolniok, még a „község bölcsé”, a bíró ur a potrohával meg nem jelenik és Salamoni ítéletét a tulajdonképen semmit sem vétettek fölött ki nem mondja. — De ez mind csak hagyján; azonban most jön csak a java. — A bekisértek közül akadt egy bátrabb, ki a község szolgálótól, tekintettel arra, hogy ő ujpesti polgár és tehenész s mint ilyennek éppen a reggeli órákban elmulasztatlan dolga van hon u. m. etetni, itatni, fejni stb., szabadon bocsátását követelte s meglehet, hogy felháborodásában az igaztalan elfogatás fölött kissé izgatottabb hangon és modorban, — mire a község szolgáló négyen vagy öten füttykösökkel neki rohantak szegény polgártársunknak s kezdték agyba-főbe ütlegelni és összevissza szidalmazni!!! —

No már ezt mi szó nélkül nem állhattuk meg, hanem bekiállítottunk a kerítésen, hogy: ütlegelni bekisértetteket és rabokat nem szabad! S azon kérdésünkre, hogy hogy mernek ilyképen elbánni — azon lakonikus választ nyertük, hogy: Kérem alássan ezt a bíró ur ily rendeltet!!! — E sorok írója azonnal a vele együtt ott lévő Goll János tanár urhoz fordulva őt tanúságra kérte fel s újra kérdezte a poroszlót, hogy hát ki is rendelte ezt így maguknak? — „a bíró ur kérem” volt újra a válasz!

Ennél több természetesen nem kellett. — Eltávozva a gyalázatoság színhelyéről, egyenesen Földváry Mihály alispán urhoz sietünk ez esetet feljelentendő. Az alispán ur azon határozott ígéretet adta, hogy a legszigorubb vizsgálat meg fog indítani ezen ügyben, de utasított bennünket, hogy másnap a jog- és igaztalanul bántottak és letartóztatottak neveit tudjuk meg és hozzá adjuk be.

Ismerve Földváry Mihály alispán urnak erélyét, bizton reméljük, hogy a muszka kancsukát kezében forgatni szerető és bölcs bírónk Uhlarik Károly ellen a legszigorubb fog eljárni.

Györi F. Gyula.

Mi is nyertünk ezen lelket felháborító eseményről tudomást és éppen cikkirő Györi F. Gyula ur volt az ki velünk együtt az alispán egyenes utasítása folytán, a község háza nevezett inkvizicionális bünbarlangnak Kozarek-jeihez mentünk, követelvén a letartóztatottak és agyonkínzottaknak névjegyzékét, — hogy egy részt az az alispánnal közölhető legyen, másrészt, hogy a sajtóban azt mi fölhasználhassuk. Azonban ez az alávaló pribékeknek való szemétnép, a névjegyzéknek kiadását azon ürügy alatt megtagadta, hogy a bíró jelen nem lévén, annak tudta és beleegyezése nélkül pedig az nem adható ki. Ez történt hétfőn 4 $\frac{1}{2}$ órakor délután. Tehát a bíró ilyenkor hivatalos óráit még a Reisch-féle kávéházban tölti el, a felek pedig várhatnak, míg ennek a gyalázatos rongy embernek tetszik a zsidó ferbli kompániával együtt hivatalos székét elfoglalni. Mi természetesen a bírót nem vártuk be, így még máig sem tudjuk, sem mi, sem az alispán, hogy eme brutális gazság kiken követet el. Igen sok szó férne ezen hitvány kozák erőszakoskodáshoz, de elég kimerítően írja azt le cikkirő Györi F. Gyula ur, hogy kiki abból magának igazság érzete sugallta fogalmat alkotasson. De ha a közle-

ményt mégis megjegyzésünkkel kísérik, úgy azt nem azért tesszük, hogy bővebben kommentáljuk az elkövetett gazságot, hisz az már arra nem szorul, hanem azért, hogy az alispántól követeljük, hogy ígérete férfiúi ígéret maradjon és ne oly ígért vizsgálat mint ama neki feljelentett „petroleum” és más bűnügyekben nagy hűhóval és csak mondott eréllyel keresztül vezetett és agyon hallgatott vizsgálat. Nekünk az alispánhoz abszolút semmi bizodalomunk nincs, hogy ezen ügyben hangzatos ígreténél más egyebet is tegyen s így felhívjuk az érdekelt tehenészeket, hogy ezen ügyben nekik elégtétel adassék, forduljanak hozzánk és mi érdekükben a törvényes lépést megteendjük ott, a hol a hivatalos eskükhöz hiven lelkiismeretesen és pártatlanul a vizsgálat keresztül fog vezetettetni és ahova a zsidó hatalmi befolyás már ki nem terjed.

Vidéki levelezés.

Nem tudom, nekem szól-e az „Ujpest” 3-ik számában foglalt szerkesztői üzenet; de ha engem illet, (természetes! a szerk.) akkor szivesen megeresztem lantomat és legelsőbb a környékben előforduló, az adózó polgárokat mélyen sértő, hivatalos mulasztásokat és roszakaratu eljárásokat fogom megismertetni az „Ujpest” tisztelt olvasóival.

A mit elmondandó vagyok, az egy hozzám igen közel álló személlyel történt.

Egy rákospalotai lakó Fóthon szállót vett. Az átíratási bélyegekért megfizette a vevő az ottani jegyző által követelt 7 frt 50 krt; de mi történt? Ahelyett, hogy az illető vevőre lett volna telekkönyvileg vezetve a szálló, 4 részletbe iratott át és így az eladó 3 testvér 3. és a vevő csak a negyed részének tétetett birtokosává. Ekkor a jegyző saját ügytelenségét palástolni, de a dolgot is nyálbe akarván ütni, másodszori felterjesztésénél a felzetekre bélyeget nem tett, mire aztán bélyegesonkítás címén az illető vevőt 3 frt 50 kr erejéig megzálolták.

Ha már ez a jó Bossányi kortes jegyző ily slendrián munkáért fizetést vett — kérdem nem illet volna-e neki az illető adó-hivatalnál elégséget tenni? Figyelmeztetem tehát a környékbeli polgártársaimat, ha valakinek kedve lenne Fóthon birtokot vásárolni, e derék mákvirághoz ne forduljon átíratás végett.

T o r m á s i.

Felhívás előfizetésre!

Minden vasárnap megjelenő lapunkra, felhívjuk a tisztelt ujpesti közönséget hogy előfizetéseiket megtenni méltóztassanak.

Lapunk ára:

Egész évre..... 5 frt — kr.
Fél „ 2 „ 50 „
Negyed „ 1 „ 25 „

Az előfizetési pénzek postautalványon a címnek pontos megjelölésével kiadóhivatalunkba (Ujpest: Sándor-utca 3. sz.) küldendők, vagy személyesen is áthozhatók.

Lapunk egyes számai 10 krajczárért kiadóhivatalunkban, Fridmán József ur furdópénztáránál, a lovas-pálya indóház dohány-tözsdejében, Kriszt József, Földessy Károly, Liedloff József és Lindt fűszerkereskedő urnaknál kaphatók.

Az „Ujpest” kiadóhivatala.

Különfélék.

— **Kegyeeletes ünnepély** rendeztetett f. hó 21-én Kossuth Lajos nagy és halhatatlan hazánk fia születésének 82-ik évfordulója alkalmából, Fridmán József furdótulajdonos urnak kávéházi helyiségeiben. Községünknek zamatos és lelkes magyarsága zsufolásig megtöltvén a termeket, szerkesztőnk kéretett az utolsó perczben fel a nagy és monumentális nap fényét emelendő, az ünnepi beszéd megtartására. Szerkesztőnknek készületlen rögtönzött hosszú beszéde meghatotta a nagy számmal lévő közönséget úgy annyira, hogy a könyvek gyöngyözték nemes keblű jelenvolt számos honleányaink szemében és fájdalom idézte sohaj kelt ki honfaink kebléből. A nagy száműzöttre elmondott beszéde után szerkesztőnknek, a kitűnő jelen volt zene ráhuzta az „Isten áld meg a magyart” és a „Hymnust” mellyel aztán a felköszöntők egész sora következett Kossuthra, Verhovayra és szerkesztőnkre. Szerkesztőnk a felköszönté-

seket bezárta egy órán át tartott hazafias beszéddel, éltetve az elpusztulástól fenyegető hazát és az erkölcsileg megromlásnak induló nemzetet. Ekkor táncz következett, melynek csak a szürkülő hajnal vetett véget, midőn a lelkes közönség is feloszlott, kedves emléket vive magával a megült kegyeletes megható ünnepélyről.

Borsó a falra dobva. Mult számunk vezércikkében a köztisztaság érdekében emeltük fel szavunkat, de mindez ideig sem az orvosok, sem az előjáróság részéről nem tétetett még semmi intézkedés, hogy utcáink a levegőt fertőztető rondaságtól megtisztítsanak. A hozzánk érkezett panaszokból siralmas helyzetünk jellemzésül különösen kiemeljük, hogy míg mi a község kitisztítását sürgetjük, addig az egészségügyi bizottságnak zsidó orvosai saját házuk előtt a legundorítóbb piszkot megtűrik. A Vogler ház, melynek egyik lakója Boskovics, — Héderváry Számi és Szálighonyas házaival valóságos kolera fészkek, melyek oly büszkén árasztók, hogy rögtön ráismerni lehet, hogy zsidók lakják. Hát nem lehet ezen disznó zsidókat tisztaságra megtanítani?!

Nagy zene-bona. Kedden f. hó 23-án esti 8 órától 9-ig, egy zenebandával az élen vagy 30-40 polgár égő fáklyákkal az ujjongó gyermekek százeitól követe, utcáinkat összevissza járták. Valakinek tiszteletére rendezett fáklyásmenet lehetett, úgy tetszett előttünk. Ugyan hát ki is volt az az érdemdús térfü ki az a pár polgár azon szép kitüntetéssel megtisztelt? — A rendezők mit gondoltak akkor, midőn a taraczk lövéseket és a zenét tulharsogó szűkek siralmát, özvegyek és árvák panaszát és a számtalan törvénytelen gyermekek átkát hallották! — Avagy ez nem vonatkozott az általuk fáklyásmenettel megtisztelt előttünk ismeretlen férfura? — Ovatosság a bölcseségnek egy neme és ezt ajánljuk a jövőben a fáklyásmenetet rendezett bizottságnak szives figyelmébe. Csak osztatlan tiszteletben részesülőket szoktak ily kitüntetéssel illetni és mielőtt ezt egy vakbuzgó rendező bizottság tenné, nehogy magát compromittálja, a nép és a közvélemény hangulatát megismernie köteles.

Uzsora krónika. Özvegy Csanki Józsefné zsellér asszony Rákos-Palotán ama hirhedt gonosz zsidó sz—a Fuchs Melániától röviddel ezelőtt 27-50 kr kölcsönt vett fel, a miért már a kiállított kötelezvény szerint 60 frtot fizetett. Most ismét pénzsorultságba került a szegény zsellér asszony és ujonnan felvéve tőle 5 frtot, azt az istentelen gyalázatos bünt követte el az a b—s zsidóasszony, hogy heti 1 frt törlesztési kötelezettséggel aláíratott magának egy kötelezvényt 14 frtra. — No hát ilyen a zsidó; — kell még ahhoz több commentár?! — És ezen aljas lelketlen zsidóasszonynak üzelmeit istápolja az ujpesti előjáróság, és ezen komisz ringyónak ügyeit vezetni és képviselni nem állja egy magát ügyvédnek és doctornak czimeztető, haszontalan zsidó kölyök, valami Steinhardt nevű helybeli zugirász. Midőn ezen — uszora pénzével a szegény népet pusztító gyalázatos zsidó uszorásnőre felhívjuk ismételve ugy Leypold Kornél adófelügyelő urnak mint az államügyészségnek figyelmét, — azt is kérdezní kénytelenek vagyunk, vajjon kár volna-e ha az ily fajta zsidókat akár egy nap alatt a nép mint a veszett ebeket agyon durungolná?!

A zsidók jelleme. Közel 1½ év óta már, hogy szerkesztőnk, a községünket anyagilag és erkölcsileg megromlott és előjáróságunkat orránál fogva vezető több zsidó gazemberek romlott jellemével és szeptől multjának megismertetésével foglalkozik és csak most kapja magát ez a gyalázatos emberbőrbe bujt zsidó sereg és becsületsértés czimén, Polónyi Géza ismert sakterügyvéd által perbe fogják szerkesztőnk. — Leiner Simon és Fülöp, Boskovits Alajos, Diamantstein Ludwig, Schwartz Dolfi és Dr. Hédervári Hádi Száminak nevezik azon község és fővárosszerte ismert gonosztervöket, kik elvesztett becsületüket a soroksári utcai btó járásbírósnál keresték szerkesztőnk ellenében, ki azt az ő állításuk szerint, csak most (!) rabolta tőlük el. A zsidóknak piszkos jellemvilágát ezen per fényesen bizonyítja úgy, amint mi azt a sajtóban következetesen ismertettük és ismertetni fogjuk. A helyett, hogy e ronda piszkos nép, a rendes törvényes sajtóbírósnál keresné a már évtizedek óta gázságok elkövetésében elvesztett becsületét, a btó járásbíróshoz fordul és pedig oly ravasz módon, hogy az jártasságát a gonozsághban napnál világ-

sabban bizonyítja. Nem lévén erkölcsi bátorságuk eme gyalázatos zsidóknak, hogy az ellenük felhozott tengernyi vádakban rejtő egyenes sérteket szerkesztőnkön megtoroltnak, hanem egy a közigazgatási hatóságoknál már pereit és elbírált beadványban ellenük használt sértő kifejezéseket pereltették, hívén hogy sikerülni fog a rókáról két bőrt lenyúzni. Az érdekes tárgyalásról mely tegnap volt ezen ügyben, térszűke miatt kimerítő tudósítást csak jövő számunkban hozhatunk.

Nyilatkozat. Találkozunk gaz zsidók, kiknek nem igen tetszik az, hogy én az „Ujpest“ munkatársai közé sorakoztam, s ennek folytán becsületemet s nevemet igyekeznek alávaló módon megtámadni, kigondolván ellenem gonosz agyukban oly képtelen galád dolgokat, melyek csak zsidóktól telhet ki. Ezekkel szemben kijelentem — miután ily alávaló gaz zsidóktól lovagias elégtelt nem kérhetek, — hogy szemtelen hazug rágalmaikat kutyakorbáccsal fogom megtorolni. P a p Dezső joghallgató.

Borzasztó szerencsétlenség történt f. hó 21-én vasárnap a zsidóknak ujévi ünnepének második napján a József utcai filiális zsinagógájában. Az tudvalevő dolog, hogy az oroszországi zsidóüldözések óta, hazánkat a zsidó invázió úgy elárasztotta, hogy maholnap már nem Hunniának, hanem Palesztinának fog e magyarok hős fegyverével és vérével meghódított föld nevezetn. Ezen tömeges zsidó bevándorlásból kijutott oly bőven a mi községünknek is a kaftános és pájeszos világhódító seregéből a maga része, hogy már isten igazában kis Jeruzsálemmé vált községünk. Mi természetesebb, hogy miután az istennek választott népe itt bakteriumok módjára elszaporodtak, az a zsinagógának nevezett marhaistálló is szűk lévén, a zsidó hitközségnek filiális zsinagógáról kellett gondoskodni, hogy alkalma legyen minden zsidónak a kereszténységnek elkövetett számos gaz- és gonoszszót Jehovájuknál kiengesztelni. Hát ebben a filiális imaházban, nem tudni hogy — hogy nem, de a délelőtti órákban éppen óbégató és örvöngő imádságuk közepett, tűz ütött ki, mely azonban szerencsétlenségre eloltatván, anélkül, hogy az Izráél gyermekeinek nagy tömegében a félelem és ijedtségnél nagyobb kárt okozott volna. Nem borzasztó szerencsétlenség ez?!

Uj per. Szerkesztőnk octóber hó 1-ére a fenyítő törvényszéknek egyik vizsgáló bírójától idézést kapott egy ellene meg nem nevezett „rágalmasági“ ügyben. Hát ki az a mákvirág kit szerkesztőnk rágalmazott? Legyen az bárki is, de az illető igen szomoruan meggyőződni fog, hogy a rágalmaságnak elnevezett vád, nem rágalmaszás, hanem egy gyalázatos leikiismeretét terhelő aljas bűn melyet elkövetett.

Szemtelen inzultus. Pár nappal ezelőtt több haszontalan felserdült zsidó középiskolai tanuló siheder, rebány meggondolatlan gyenge elméjü keresztény tanulóitársikkal együtt szerkesztőnköt a fővárosból velük történt hazajöttével, a régi temetőtől kezdve a főutig követe folyton sértő, becsmerlő és gunyoló szavakkal inzultáltak. Ha kizárólagosan csak a talmud morálban nevelt zsidóköltyek követték volna ezen fajukat méltóan jellemző inzultust el, ugy azt bizonyára egy szóra sem érdemesitenők, mert szerkesztőnk ily természetü inzultusoknak uton utfélen a zsidók aprajától nagyjától kitéve van. De a mennyiben elég sajnálatos, hogy néhány keresztény ifjonc és suhanc is, részt vett ezen hábreus fattyuk rendezte „nyilvános zsidó mulatságon“, kénytelének vagyunk vele hazafias és erkölcsi szempontból pár szóval foglalkozni. Azon keresztény szülőkhöz idézzük tehát intő szózatunkat kik vérmes reményeket táplálnak nagy áldozatok árán tanítandó fiaik jövője iránt, hogy ügyeljenek jobban az urfiak erkölcae felett és több figyelmet fordítsanak nevelésükre, — mert ellenesetben a zsidó „bajtsársak“ romlott talmud erkölcae reájuk tapad, melyet pedig lemosni nemcsak semmivel nem lehet, de a mételey annyira elharapózik, hogy az majdan a családon is, szomoruan, siralmasan és szégyenletesen megboszulja magát. Kényszerítsék a szülék reményteljes sarjait, hogy kerüljék addig az erkölcesrontó zsidók hajtotta törzsecmetéinek társaságát, amig nem lesz késő — mert igen komoly aggályaink vannak, miszerint a mostan documentált gyermekkori nevelétségség a leendő férfuban is feltalálható lesz. A zsidóra való elfajulást megakadályozandó szivleljék e sorokat meg az érdekelt szülők

Mulatságok.

F. hó 21-én tartott a rákos-palotai parkvendéglőben ez idényben az utolsó színelőadással egybekötött hangverseny. A műsor 6 pontból állott, jelesen: 1) „A dalnok buja“ szavalta Papp József ur. Ezen reményteljes

ifjunak legfőbb hibája az, hogy nem tudja nyelve menetét szabályozni, s oly gyorsan szaval, hogy alig képes őt a hallgató figyelmével követni. Azonkívül még az a sok gestikuláció mai napság már kiment a divatból. A jó szavalónak a hangga), nem pedig handa-bandázással kell kifejezni az érzést és nyomatékot mellyel hatni akar. — 2. „Népdalok“ énekelte Emerich Jolán k. a. zongorán kísérté Ruttkay Vilmos ur. Az ének daczára a kissé fátvolyozott hangnak hatott annyira, hogy a közönséget kielégítette. Részünkről gondos iskolázást ajánlunk a kisasszonynak, majdan egészen kifejlett hangzával szép sikert fog aratni. — 3. Miután Pápai Károly elmaradt, az általa gondonkán előadni szándékolt „Opera egyveleg“ helyett Papp József ur szavalta „Az élő szobor“ t. Vörösmarty Mihálytói. E szavaltat sem tett nagyobb hatást az elsőnél. 4. „A párbaj“ színmű, Porzolt Kálmántól. A műkedvelők a szinigazgató ur vezetése alatt, mindnyájan szép sikerrel játszottak. K. Papp Róza k. a. (özvegy Kovácsné) és Emerich Jolán k. a. (Jolán) hiven visszatükröztek az általuk betöltött szerepeket, de különösen az utóbbi kisasszony gyermekies szerepével a közönségnek teljes meglepédséget méltóság teljesen adta a magyar mágnaei szerepet. Császár Kálmán (Majoros Ferencz) szinigazgató ur játéka pedig oly remek volt, hogy épenséggel nem szorul a mi kritikánkra, mert meggyőződötték vele már ezt ama tapsviharok, melyeket halgatóitól játékaival kicsalt. — 5. „A szerelmes tenger“ Petőfitől. Szavalta: K. Papp Róza k. a. Ezen előadás általában sikerültnek mondható. — 6. „Népdalok“, énekelte: Emerich Jolán k. a. Zongorán kísérté: Ruttkay Vilmos ur, kielégítették a közönséget. Szóval az előadásnak morális sikerével igen meg vagyunk elégedve. Kapcsolatban ezzel megemlítjük azt, hogy a zsidóság tinteleg elmaradt az előadásról. De minek is menjenek ok oda? Mit törődik a magyar saínsézzel az ujpesti és rákospalotai solet publikum?! Minek hal'gassa ő azt a „barbar nyelvet“?! Hisz nem kell tovább mennünk községünkkel s élő példáját találjuk annak, hogy míg a német színészek játsza termekben egymás hátán áll a sok zsidó közönség; míg a német színészek 50-60 frt tiszta hasznot sepernek be minden este, addig a magyar társulat akár tőlük megéhezhet is. Ez hát ama hazafiság. melyet uton-utfélen fitogtatnak? Ez ama honfiai álfőzatkészség, melyet viagszerte kikürtölnek? Várhatják ök ezek után, hogy a magyar egy jószóra is érdemesítse őket? Nem! Ha ök nem pártolják a magyart, ha ök, kiknek zsebeit zsurikon szerzett aranyok huzzák lefelé, ha ök nem tesznek nem áldoznak semmit a magyar szicészet felvirágozása érdekében, akkor hogy merészelik tőlünk azt még kívánni is, hogy mi pártoljuk őket s csak egy jó tekintetet is vessünk reájok?!

L—s.

(Szerkesztőségünk részére egy szépen bebutorozott tágas szoba külön bejárattal a József-utcában vagy a templomtéren felvétetni kerestetik.)

Freylér Sámuel urnak házak, tekek, üzletek és üzlethelyiségek közvetítési szolgálatát, nemkülönbén mindennemű adás és vevési közhenjárását az érdekeit közönségnek melegen ajánlhatjuk. Freylér ur szerény díjazásért a reá bizott ügyekben lelkiismeretesen szokott eljárui. Lakása István-utca 11 szám.

Szerkesztői üzenetek.

Többen kik lapunknak figyelemmel kísérei. Azt a feltévést kikérjük magunknak mintha bennünket bárki is hallgatásért pénzzel „oldalba vág atna“. Nevezék meg magukat és hozzanak konkrét bünadatokat tudomásunkra és akkor még a római pápa sem leaz előttünk szent és sérthetetlen. Kösza hírekre, mi kik a kezünkben lévő bizonyítékokból dolgozunk, nagy sulyt nem szabad, hogy fektessünk, mert hát tudjuk, hogy a nép itéletében valaki felett nem szokott vajmi lelkiismeretes lenni. Tény az, hogy mi is hallottunk igen sok gyalázatoságot arról a szent urról, sőt többet mondunk, tudunk is sokat, — azonban bizonyítékok felett nem rendelkezve, mindedig vele nem foglalkozhattunk. — De hát még áll Buda és hihetőleg állani fog mindaddig, mig magyar lakja a Duna mindkét partját. Lapunk is él még és élni fog mindaddig mig a megkövetelt támogatásnak örvend, — így még reá is kerülhet a sor. — Szijártó József ur. A költemény igen sok érzéssel van ugyan írva, de önnék úgy látszik azért fogalma nincs arról, hogy mit követel a poezis. Aiánljuk a költészettant figyelemmel olvasni és magát ahhoz tartva, költeményeit megírni. — Ugy mint — belón küldve közhelyen, átdolgozni pedig időnk nincsen. Rendelkezésre áll. — F. J. A vers közhelyen. — Budaörs. A vonatról lekéstünk amit rendkívül sajnálunk. Tessék a közleményt megírni és bárha olvasó közönségünk ott nincs is azért behatóan fogunk az ügygel foglalkozni.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Szerényi Bertalan.

TIEFENBACH LAJOS
épület- és mű-lakatos-m.

Uj-Pest,

Templomtér 10. István- és Károlyi-utca sarok,
ajánlja magát mindenféle
TAKARÉK-TÜZHELYEK,
Kályhák

és egyéb épület- és mű-lakatos-munkák
elkészítésére a legjutányosabb áron.

Javítások a leggyorsabban eszközöltetnek.